

Bed Nyaarstid
— i —
Røddebo Præstegaard.
Fortælling
af
Nicolai,
18 Aar gammel.

(Fortset.)

„Ja det er ypperligt," udbrød jeg, lab mig ogsaa spjælke mine Dine."

Men besværet blev der ikke noget ber af, thi Præstefonen, der havde seet, hvad vi havde for, kom og skændte paa os, for det lignede ikke noget af spjælke sine Dine, naar man havde Fremme. Saa maatte jeg da holde ud, saa godt som jeg kunde; Sonaten vedblev, den foretom mig at være ligesaa lang som Kong Xerxes' Hær, der brugte syv Dage og syv Nætter til at gaa over Hellespont. Alt havde faaet Breg af Sønighed og Kjedsommelighed; jeg saa hen paa Præsten, han saa ud, som om han havde vaaget i de tre sidste Nætter; jeg saa hen paa Corpus Juris, han stod og bed sig i Underlæben, hvilket sanfynligvis var et Surrogat for at spjælke sine Dine; jeg saa hen paa Gamle, han sad og nikkede med Hovedet, som om han slog Taft til Musikken. Ja selv Lampen begyndte at oje og at true med at gaa ud.

Min eneste Haab stod til Aftensmaden, om muligt den kunde bringe lidt Liv i Gemytterne. Men ogsaa dette Haab blev sluttet; Aftensmaden blev anrettet og vi begyndte at spise, men uden at der indtraadte nogen som helst Forandring til det bedre. Thi naar saadan en Kjedsommeligheds Aand først har gien nemtraangt alle, da er det næsten umuligt at fordrive den igjen. Ligesom en smittet Syge forplanter den sig fra den ene til den anden, og der er ingen Læge-dom. I alle engang Forpagteren eller Hr. Hans talte mere om deres Heste: de sad ganske taue som alle vi andre og nød deres Aftensmad.

Det var næsten som om vi fejrede et Gravøl, og det var ogsaa et Slags Gravøl, tænkte jeg, et Gravøl over det gode Humør og Lyst og Liv og Fornøjelighed.

Dg hvem var saa egentlig Skyld heri? Kjeldborgs kunde ikke være det, i al Fald ikke Forpagteren og Hr. Hans, de havde jo efter bedste Evne givet deres Skærv til den almindelige Underholdning og talt om Heste og atter Heste i det uendelige og først tiel stille, da der ikke længe var nogen, som vilde høre paa dem.

Mon Præsten og hans Familie da var Skyld heri? Men fra dem var jo hidtil alt Liv og Munterhed udgaaet, hvor var det da muligt, at de paa en Gang kunde blive Kilden til almindelig Kjedsommelighed og Sønighed?

Eller var jeg maalk selv Skyld heri? Ganske fritkjende mig for Skyld turde jeg ikke, thi jeg havde ikke engang gjort saa meget som Corpus Juris, der, om han end ikke selv havde givet noget til bedste, dog i det mindste med uforsøden Dyrmarksomhed havde hørt paa Hr. Hans' Foredrag over Mordet Jensen's. Jeg var derimod gaaet min Vej og havde ved mit flette Eksempel forført de andre til at gjøre ligevis, og derved var Forpagteren og Hr. Hans bleven forstemte, da deres Auditorium saaledes lidt efter lidt forlor dem, og saa taug de ogsaa stille.

Dg nu — nu sad jeg, jeg Repræsentanten for den danske Studenterskab, jeg, der skulde bringe Liv og Lyttighed og Ungdomsfriskhed med mig, jeg sad her og taug bomstille og spiste Gaaefseg med Kartofler til som en rigtig Pillsifter. Var der da ikke den mindste Gnist af Liv tilbage i mig — kunde jeg ikke finde paa en eneste Vittighed, der kunde være Vidnesbyrd om, at en af de „Herre-er i NanderensRige" var tilstede? Eller var jeg end selv for fattig til at finde paa noget, kunde jeg da i det mindste ikke laane lidt af den Rigdom af Lune og Vid, der som et sprudlende Væld var strømmet fra bejærede Læber, naar vi en Lørdagsten sad samlede om den dampende Punschebolle hist i de tilrøgede Haller, og vor røgende Latter og vor jublende Sang bragte Bud til Naboer og Gjenboer, at det danske Studenterskab var ikke død endnu?

Jeg søgte og søgte og tænkte og tænkte — men om det var Tanken, der var for stor, eller det stykke Kartoffel, som jeg netop havde i Munden, det ved jeg ikke: nok er det, jeg fik Kartoffelen i den gode Hals. En lille Stund sad jeg stille og ventede, at det vilde gaa over, men det blev værre og værre; jeg kunde ikke trække Vejret. Jeg vilde raabe om Hjælp, men jeg havde ingen Stemme at raabe med. I min Angst greb jeg min Nabo, Hr. Hans i Armen med en saadan Voldsomhed, at han lod Kniv og Gaffel falde og forsværet foer op fra sin Stol. Nu kom der Liv i Selvfabet; hvor før hersefede Gravens Lamshebd, blev en Raabben, Strigen og Allarm, saa at det var

umuligt at høre Noget. Den ene gav sine gode Raad saavel som den anden, alle raabte i Munden paa hverandre, og Præstefonen løb efter Hofmannsdraber. Allerede begyndte det at sorte for mine Dine, og Enden vilde formodentlig være bleven, at jeg aldrig mer havde spist Kartofler, om ikke Andrea Margrethe midt under den almindelige Forvirring havde havt Kandsnerværelse nok til at give mig et velanbragt Stød i Ryggen, der havde til Følge, at Kartoffelen faldt ligesom en Sten af en Kastemaskine og satte sig paa Døren ligeoverfor.

Jeg aandede dybt og jeg aandede tungt, som en, der atter vender tilbage til Livet. De andre kom ogsaa til Ro efter den store Forstækkelse og toge atter Plads, medens Forpagteren fortalte os, at for tre Uger siden var ganske det samme steet med en af hans Heste, der ogsaa havde forslugt sig paa en Kartoffel, men saa havde han taget en Tøjrepæl og drevet ned i Halsen paa den og slækket Kartoffelen og derved frelst Dyret.

„Det var Stabe, at De ikke sagde det før," bemærkede Præsten, „saa kunde vi have forsøgt den samme Kur paa Nicolai."

Dg hvad blev nu Følgen af denne Begivenhed? den blev, at den store Opgave, paa hvis Løsning jeg forjævedes havde arbejdet, nu var løst paa en meget simpel Maade. Jeg havde jo sidet og spekuleret paa, hvorledes jeg skulde bringe Liv i Selvfabet. Thi ikke blot jeg selv fornam, hvorledes med Livskraften og Livskraften fra mit forrige gode Humør vendte tilbage, men det samme var Tilfældet med alle de andre.

Det er jo bekendt, at naar man lykkelig og vel har overhalet en stor Fare, saa forvandler den tidligere Skrak sig til en næsten overfladig Lyttighed.

Folk er aldrig saa gemyttelige, saa snafomme og saa medbelsomme, som naar de har undgået en Ulykke, der truede med almindelig Førbervelse. Enhver har noget at fortælle, enhver har noget at sige, og det sees ret, hvorledes Glæden løser Tungerne.

Saaledes gik det ogsaa nu! Den Skrak, hvori alle havde været for min Skyld, havde tilvejebragt den hidtil savnede Spanskhed i Gemytterne. Vi snakkede og vi lo, og om en og anden lo, hvor han ikke skulde le, saa frembragte det kun end mere Latter.

Forpagteren begyndte atter at fortælle Historier om sine Heste, og Præsten begyndte at fortælle Historier fra sine Studenterdage; det ene som det andet blev modtaget med lige stor Taknemlighed.

Nu var det Tidspunkt kommet, jeg saa længe havde ventet paa, det Tidspunkt, da jeg skulde optræde og høre de danske Studenters Værd, og jeg havde siddet der, at vi skulde lege Drabsprogslege, hvilket Forløb blev modtaget med almindelig Jubel.

Vorde og Stole bleve flyttede til Siden, og saa begyndte vi. Det værste var, at vi vare saa faa; i kunde jo kun være fire paa hvert Parti (thi Præsten og Præstefonen ligesom Forpagteren og hans Kone vilde kun være Tilskuere), men vi vare nu kómne i saa godt Humør, at vi mente, vi kunde gjøre, hvad det skulde være. Saa blev det overdraget til Corpus Juris og mig at vælge hver sit Parti, hvorfors jeg skyndte mig at vælge Andrea Margrethe. Men herimod protesterede Corpus Juris, idet han paa stød, at han som den Vidste havde Ret til at vælge først, og at han vilde vælge Andrea Margrethe. Jeg vilde ikke give efter, thi jeg kunde indse, at uden Andrea Margrethe vilde det være mig plausumt at gjøre noget som helst, og saaledes kunde der gjerne være opstaaet en ny trojansk Krig mellem Corpus Juris og mig, om ikke Andrea Margrethe selv havde afgjort Sagen ved at bestemme, at hun skulde høre til begge Partier, idet hun kunde gaa fra den ene til det andet skiftevis og saaledes hjælpe begge. Hermed var vi tilfredse, og Corpus Juris valgte nu for sit Bedkomme Emmy, Gamle og den ene Frøken Kjeldborg, medens jeg fik Hr. Hans og den anden Frøken Kjeldborg.

Det var rigtignok saaledes kun et meget lidt Mandtal, jeg havde at raabe over, men jeg vidste at hjælpe mig. Skulde jeg saaledes f. Eks. foreslå Gud Thor, der kom agende ind paa sin Karre, trukket af to Bukke, saa maatte jeg nøjes med een, for jeg havde kun een Gjedebuk, nemlig Hr. Hans. Men Hr. Hans vidste at trampe i Gulvet for fire Gjedebukke, saa Virkningen blev den samme.

Jeg befandt mig overhovedet i samme Stilling som Tordenstøvd, der kun havde een Mand, og han græd. Thi Hr. Hans havde den bedste Vilje af Verden, men hans Evner stod ingenlunde i Forhold til den gode Vilje. Det vil sige, alle firebenede Røller udsorte han paa fuldkommen tilfredsstillende Maade, men

de tobenede skilte han sig kun maadeligt fra. Det var en Selsøfge, at han ikke kunde bruges, hvor der skulde tales, det være sig nu meget eller lidet; men ikke engang til summe Røller kunde han benyttes. Saaledes var han engang i en Pantomime bleven ubenøvt til at være Trolmanden, der ved et Trylleflag forstener alle; men han kom meget for tidligt ind, inden vi endnu ret havde begyndt, saa at jeg, der var Hærlin, maatte bede ham gaa ud og komme igjen om to Minuter for at forstene os.

I Begyndelsen var jeg derfor i Forlegenhed med, hvad jeg egentlig skulde bruge ham til, indtil det endelig ved en ren Hændelse blev overdraget ham at være Hest. Her var Hans i sit Element; han kunde vrinske som en Hest, og han kunde pruste som en Hest; kort Alt, hvad man med Billighed kan forlange af en Hest, det kunde Hr. Hans ogsaa gjøre. Han blev ogsaa belønnet med stormende Bisald og var saa tilfreds med sig selv, at han for Fremtiden kun vilde spille Lutter Hestroller, saa at jeg maatte stadigt se at finde paa Noget, hvori vi havde Brug for en Hest.

Med hans Søster var jeg derimod end nu værre faren, for hun kunde jo ikke engang bruges til at være Hest. Men Andrea Margrethe kunde hjælpe mig ud af min Nød — hun kunde være baade her og der og allevegne. Skulde der „komme Fremmede," og Frøken Kjeldborg glemte at banke paa Døren og glemte at komme ind, hvad hun altid glemte, saa banke Andrea Margrethe paa Døren og raabte „Kom ind!" og løb hen og lukkede Døren op, saa var Frøken Kjeldborg nødt til at komme. Dg naar Frøken Kjeldborg glemte, hvad hun skulde sige, hvad hun ogsaa altid glemte, saa bar Andrea Margrethe sig ad som Holbergs Henrik, idet hun først løb over til Frøken Kjeldborg og sagde, hvad denne havde at sige, og dernæst løb tilbage til sin Plads for at sige, hvad hun selv havde at sige. Men derfor havde vi ogsaa den Triumf, at Modparten aldrig kunde gjætte, hvad det skulde betyde, som vi havde udsørt.

Efter Drabsprogslegene begyndte Panstelegene, for det er dog de egentlige gode, gamle Julelege. En stor Mængde Panter samlede vi ind, især fra Hr. Hans, der næsten uafbrudt var paa Gulvet. Thi var han først kommen derud, saa kom han næsten aldrig ind igjen, for han vidste ikke, hvad han skulde sige. En Gang blev han staaende et helt Kvartier og saa paa Andrea Margrethe, indtil Præsten fortalte ham, at sliq „stum Tilbedelse" var ikke tilladt. — Da nu Panterne skulde indløses og Dommene afsigges, fik jeg pludselig en Ide. Emmy bar nemlig Panterne om, og jeg var Dommer; men da Emmy ikke havde holdt Pantet skjult med tilstrækkelig Omhu, kunde jeg se, at det var et af dem, som Andrea Margrethe havde afgivet. Jdet jeg nu tænkte efter, hvad Dom der vel kunde være mest passende for hende, fandt jeg mig paa Siden, hvad hun Dagen i Forvejen havde sagt om, at hun kunde se Spøggelser, og jeg besluttede nu selv at agere Spøggelse. Jeg dømte da, at Ejeren til det omhandlede Pant skulde gaa ud paa Kirkegaarden og tre Gange raabe sit eget Navn, og da skulde han eller hun se sin Tilkomme. Da nu Andrea Margrethe maatte erkjende Pantet for sit, gjorde hun vel nogle Vanstegheder ved at efterkomme denne Dom, men da jeg foreholdt hende, at hun jo selv havde sagt, at hun kunde se Spøggelser og nu ogsaa maatte vise, at hun havde set dem, saa gav hun efter. I medens hun gik ud for at tage Hat og Raabe paa, littede jeg mig ubemærket bort og løb hurtigt gennem Haven op til Kirkegaarden, hvor jeg skulde mig med en stor Buks. Maanen var netop gaaet bag nogle Skyer, saa at der hvilede et usikkert Dæmringsslys over Alt omkring mig. Jeg sad bag min Buks og ventede og frøs bygtigt, thi det var meget koldt, og jeg havde ikke givet mig Tid til at tage Overtøj paa. Dg saa sølte jeg mig noget uhyggelig tilmode: min Fantasi begyndte allerede at for-gjægle mig alle Slags Billeder af Dødsningeknogler og Venrade, som beredte sig til at opføre deres flaprende Dands rundt om mig. Hist henne bag en nys opløst Grav forekom det mig, som om der var Noget, der rørte sig, ja en Gang lynes det mig endog, som om jeg saa noget Sort bevæge sig frem og tilbage og derpaa atter forsvinde. Hvad kunde det være?

Nigtignok var Kloken først henvendt, og der var altsaa endnu længe til den frygtelige Minutstund, men hvem kunde vide, hvad for en urolig Aand, der muligvis kunde saa i Sinden at spadsere sig en ensom Aftentur henover Gravene i det stille Maanestj. Jeg gav nøje Agt i et Par Døbliske bemærkede jeg Intet, men saa hørte jeg et dybt Sul, der kom netop fra den nye

Grav. Jeg fornam hvorledes Blodet stivnede i mig; jeg strog mig med Haanden over Panden for ligesom at forjage alle overtroiske Tanker, men min egen Haand var ligesaa kold som en Dødnin-haand. Atter hørte jeg et dybt Sul, og nu havde jeg upaatvivelig skyndsomt taget Flugten, naar jeg ikke i det Samme havde hørt Andrea Margrethes lette, hurtige Fodtris nærme sig. Hvor hun kunde være, turde jeg vel ogsaa være, og jeg besluttede derfor at blive, skøndt jeg ganske havde tabt Lysten til at agere Spøggelse.

Andrea Margrethe gik rask frem over Kirkegaarden som En, der er bestemt paa ikke at lade sig afskrælle af Noget, derpaa standede hun netop tæt ved den nye Grav og saa sig om, men i dette Øjeblik var Alt ganske stille. Derpaa begyndte hun at raabe, første Gang med en noget skælvende Stemme, men de to sidste Gange med rolig og sikker Stemme: „Andrea Margrethe! Andrea Margrethe! Andrea Margrethe!" Mer neppe havde hun udsørt det sidste Raab, før en dump Stemme svarede „her!" og i det Samme saa jeg en lang, sort Skit kelse rejse sig fra den nye Grav. Haarene rejste sig paa mit Hoved, jeg var lige ved at styrte næsegrus til Jorden, da et højt Strik fra Andrea Margrethe kaldte mig til mig selv.

Jeg sprang frem, beredt til at forsvare hende mod al Verdens Gjengangere og Spøggelser, men snublede over en stor Sten og faldt i en stor Sneedrive. Hurtigt var jeg imidlertid oppe igjen, i et Par Spring havde jeg naaet hen til hende, og — saa ikke noget hulsøjet Spøggelse, som jeg havde ventet, især med at bortføre Andrea Margrethe, men derimod Corpus Juris i egen høje Person, der i de libensfabeligste Udtryk skændte sig selv for et taabeligt, ubesindigt Menneske, som burde straffes med Fængsel og Tugthus og Galge, medens Andrea Margrethe, der straks havde gienvundet sit gamle Mod, søgte at berolige ham ved at sige, at det Hele ikke havde noget at betyde. Dog var min Forbavselse stor over at se Corpus Juris her, saa var hans sandelig ikke mindre over at se mig.

„Hvor kommer du fra, Nicolai?" spurgte han.

„Jeg kommer hene fra Bussen der; men hvor kommer du fra?"

„Jeg — jeg —" svarede Corpus Juris stammende, „jeg kommer — ja det kan nu være det Samme, hvor jeg kommer fra, men hvad vilde du bag Bussen der?"

Jeg svøvede noget med Svaret. „Jeg vilde," sagde jeg endelig, „jeg vilde se — Du vilde se, hvor forskrækket Andrea Margrethe blev, og derfor var det, du havde udløst hele den Plan. Men det er uforsvarligt," vedblev Corpus Juris med stige Hestighed, idet han nu lod det Udvejr, hvormed han før havde raset mod sig selv, bryde løs over mit Hoved, „det er flammeligt, at du har kunnet være saa leilindig ikke at betænke, hvilken Ulykke du kunde have anrettet med den dumme Spøg."

„Men hvorfors kom De da herud, Frelser?" afbrød Andrea Margrethe ham med et Smil.

Corpus Juris mumlede nogle uforsaaelige Ord til Svar.

„Dg sa har De ovenikjøbet," fortsatte Andrea Margrethe, „glemte, at De har drukket Forlig og Broderstab med Nicolai? Jo, De bærer Dem rigtignok smukt ad!"

„Nu ja," sagde Corpus Juris i en mere nedslaaet Tone, „jeg blev maalket lidt for hidsig — men det var kun af Dmlovg for Dem, Andrea Margrethe. — Der er min Haand, Nicolai, fra i morgen af vilde vi være Brødre."

„Ja, fra i morgen af," gjentog jeg med Estertryk ligesom tidligere.

Da vi atter traadte ind i Dagligstuen, blev Andrea Margrethe bestemt med Spørgsmaal, om hun nu virkelig havde seet sin Tilkomme, men hun svarede ganske roligt, at hun kun havde seet Corpus Juris og mig. Nu vendte Spørgsmaalet sig til os to, hvad vi havde at besille ude paa Kirkegaarden, hvortil Corpus Juris svarede, at han havde villet passe paa, at Andrea Margrethe ikke kom Noget til, og jeg mente da, at jeg kunde afgive samme Erklæring.

Forpagteren begyndte nu at tale om, at det var paa Tide at tænke paa Hjemfarten, men med ligesaa for Glæde vi vilde have modtaget dette Tilbud for et Par Timer siden, ligesaa ufortværet var det os nu, da Lyttigheden var i fuld Gang, og jeg erklærede Forpagteren, at det hørte med til god gammel Skik og Brug, at Ungdommen ikke skiltes fra hverandre før efter en Dands.

„Da har det aldrig før været Skik og Brug i Røddebo Præstegaard," bemærkede Forpagteren.

„Dg jeg haaber heller aldrig, at det skal blive Skik og Brug herefter," sagde (fortætt.)

P. G. Shanström,
Den ledende Klæder-Handlende,
har nu det største og bedste Lager af Vintertøj, der findes i Byen.

FOR KONTANT
kan Du kjøbe en Overfrakke eller et Sæt Tøj hos ham 15 a 20 pCt. billigere end paa noget andet Sted i Byen.

AF DEN GRUND
at min Omsætning af Beklædnings-Varer er saa stor, gjør jeg mine Indkjøb 10 pCt. billigere end de fleste andre.

Kom ind og se os, naar Du kommer til St. Paul, og det skal være os en Fornøjelse at forevise vort smukke Udsalg af Varer.
Erbødigt,
P. G. SHANSTROM.
Danst Sælgsmand:
J. P. Krogh.

“PIONEEREN”
i

Hardware Forretningen,
M. G. Dollinger, holder endnu Stillingen i Bygningen øst for Posthuset, hvor han er fuldkommen befattet med ærlige Varer og rimelige Priser, og hvormed han tappert moder enhver Konkurrence.

Kom ind og hils paa den gamle Veteran - Forretningsmand og betragt hans Jern- og Bliktøj, Reb og Fencetraad.

God Læsning for en billig Pris!
Subskriptions-Indbydelse paa „Stjernen“ og „Fra Alle Lande“.

„Fra Alle Lande“ er et ugentligt illustreret Familienblad med særskilt Tillæg trykt i Indbindingsform. Bladets typografiske Udseende er net. Billederne er smukke og klare, og Teksten vælges med stor Omhu. Bladet indeholder Afbildinger for Familien, Musikeren, Uundretet om Begivenheder af virkelig Interesse og af fremtidslige i den rette Betydning. Bladet indeholder levende Kritikker og Redaktionsbemærkninger angaaende forekommende Spørgsmaal paa Dagsordenen, en Afbildning af Nebrastra-Kjæden, samt Ryt fra Agere danske Kolonier i Vesten.

„Stjernen“ er et ugentligt politisk og nyhedsblad, beregnet paa almindelig Cirkulation, men af særskilt Interesse for Standsborger i Vesten. „Stjernen“ bringer Nyheder fra saavel den gamle som den nye Verden, og beklætter sig særlig paa at holde dens Læser underrettet om Begivenheder af virkelig Interesse og af fremtidslige i den rette Betydning. Bladet indeholder levende Kritikker og Redaktionsbemærkninger angaaende forekommende Spørgsmaal paa Dagsordenen, en Afbildning af Nebrastra-Kjæden, samt Ryt fra Agere danske Kolonier i Vesten.

Udgiverne af de to Blade „Fra Alle Lande“ og „Stjernen“ har afsluttet fælles Kontrakt hvorved de i et Aar skal udgive begge Blade til en Adresse for det udebydelige Belsal af \$2.50, om Maaned.

For \$2.50
faar man saaledes i rigelig Mængde et godt Udsalg af forskelligeartede Læsestof.
Nye Abonnenter, som densytter sig af dette Tilbud, kan erholde efternaevnte Bøger som Præmie med „Fra Alle Lande“, naar 5 Gent ekstra medfølger til Porto:
1. Betragtninger af Tobias Stubbmand paa Piperskibet med 2 Smandsbøger.
2. De sidste paa Solen, Fortælling af Wilhelm Bergsøe, 44 Sider i smukt Omslag.
3. Et Sønderjysk Land, Fortællinger af Bendix Hanzen. Indhold: En Kirkeof. Frøder og Esp. En Aften ved Granden. 51 Sider i smukt Omslag.
4. Den 16de Maj, historisk Fortælling fra Rusland og Sibirien af Hermann Hirschfeld, 100 Sider i smukt Omslag.
5. Enigmordere i Paris, en Historie fra Nutiden af Adolphe Belot, hvortil der er udkommen 136 Sider til nu.
Læs nu ikke forlænge. Pengene kan indsendes direkte til dette Blads Kontor.
Peter Ebbeson, Udg. „Stjernen“.